

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/120/2018
Identifikačné číslo spisu:	7109231950
Dátum vydania rozhodnutia:	12.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7109231950.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ M. C. P., bývajúcej v C., J. č. XX, 2/ B. V., bývajúceho v C., J. č. 9, 3/ E. O., bývajúcej v C., J. č. 2, 4/ Q. C., bývajúcej v C., J. č. XX, 5/ L. Z., bývajúceho v C., J. č. 7, 6/ B. W., bývajúceho v C., J. č. 4, žalobcovia 1/, 2/, 4/ až 6/ zastúpení JUDr. Viktorom Novýsedlákom, advokátom v Poprade, L. Svobodu č. 2674/1, proti žalovanej TELESERVIS spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Lachová č. 37, IČO: 17329299, zastúpenej JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Čajakova č. 5, o nahradenie vyhlásenia vôle uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 17 C 329/2009, o dovolaniach žalobcov 1/, 2/, 4/ až 6/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. decembra 2016 sp.zn. 3 Co 701/2014, takto

rozhodol:

Dovolania o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I rozsudkom z 13. februára 2014 č.k. 17 C 329/2009-383 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ až 6/ domáhali nahradenia vyhlásenia vôle žalovanej uzavrieť s každým z nich zmluvu o prevode vlastníctva bytu nachádzajúceho sa v Košiciach na J. ulici, ktoré sa nachádzajú v domoch vo vlastníctve žalovanej a ktorých sú žalobcovia nájomcami; súčasne rozhodol o náhrade trov konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaná je vlastníčkou rodinných domov, ktoré pôvodne postavil Košický magnezit, š.p. pre svojich zamestnancov, žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia sa stali nájomcami bytov v daných rodinných domoch. Poukázal na to, že zákon č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (§ 1 a 2) sa nevzťahuje na všetky byty, bez ohľadu na to, v akej stavbe sa nachádzajú a aké je ich určenie, vzťahuje sa len na byty a nebytové priestory v bytovom dome; obytný dom, ktorý nemá charakter bytového domu, nie je bytovým domom, a preto na prevod vlastníctva bytu nachádzajúceho sa v takomto (ne)bytovom dome sa zákon č. 182/1993 Z.z. nevzťahuje. Žalobcovia v konaní nepreukázali, že by v danom prípade stavby (budovy), ohľadne ktorých žiadali nahradiť vyhlásenie vôle žalovanej s uzavretím zmlúv o prevode vlastníctva bytu, boli bytovými domami podľa § 2 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. a nepreukázali ani žiadny iný právny titul, na základe

ktorého by bola žalovaná povinná s nimi uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva k predmetným bytom. Naopak v konaní bolo nesporne preukázané, že v danom prípade ide o byty v rodinných domoch, domoch s jedným bytom, ktorý nevykazuje znaky bytového domu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie všetkých žalobcov rozsudkom z 28. decembra 2016 sp.zn. 3 Co 701/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, ako i jeho právnym posúdením veci, že v danom prípade ide o byty v rodinných domoch, domoch s jedným bytom a takýto dom nevykazuje znaky bytového domu v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. alebo obytného domu spôsobilého sa pretransformovať na bytový dom, a to ani v znení pred jeho novelou vykonanou zákonom č. 151/1995 Z.z., nakoľko žalobcovia, resp.ich právni predchodcovia požiadali prvýkrát o prevod vlastníctva k bytu pred rokom 1995. Na predaj takéhoto bytu sa uvedený zákon nikdy nevzťahoval a ani nevzťahuje, a preto správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovanej nie je možné uložiť povinnosť uzavrieť so žalobcami zmluvu o prevode vlastníctva k bytu v rodinnom dome.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa 1/ a osobitne podali dovolanie aj žalobcovia 2/, 4/ až 6/, prípustnosť ktorého rovnako odôvodnili § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalobcovia 2/, 4/ až 6/ dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP odôvodnili tým, že postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, keď súd nevyhovel ich žiadosti o odročenie pojednávania určeného na deň 13. februára 2014 a napriek tomu v spore rozhodol, ako i že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené. Žalobkyňa navyše namietala nesprávny postup súdu prvej inštancie, keď nevyhovel jej návrhu a v konaní nevypočul ako svedkyňu V.. Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobcovia zhodne odôvodnili existenciou právne významnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola riešená, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorú odvolací súd vyriešil nesprávne. Za právnu otázku zásadného významu považovali otázku „či sa povinnosť vlastníka bytu previesť vlastníctvo na doterajšieho nájomcu za takzvanú netrhovú cenu vzťahuje aj na byty v rodinných domoch“. Podľa ich názoru súdy nesprávne vychádzali z názoru, že na byty v rodinnom dome sa zákon č. 182/1993 Z.z. nevzťahuje a že takéto byty nemožno previesť na nájomcov za netrhovú cenu. Preto navrhli, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov nižšej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniam žalobcov uviedla, že rozhodnutia súdov sú vecne správne a dôvody v nich uvádzané neopodstatnené.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolania treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Žalobcovia 1/, 2/, 4/ až 6/ v dovolaní uviedli, že prípustnosť ich dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ CSP.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP jem dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Najvyšší súd predovšetkým pripomína, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej

patriace procesné oprávnenia.

7.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

7.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných tak, že sa ním rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). V zmysle § 420 písm. f/ CSP je relevantný nesprávny procesný postup znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj primerane R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 84/2017, 8 Cdo 180/2017).

7.4. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napríklad v konaniach sp.zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 205/2017, 8 Cdo 73/2017, 3 Obdo 1/2017).

9. Pokiaľ ide o tú časť dovolacej argumentácie žalobcov 1/, 2/, 4/ až 6/, ktorá sa týka nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (viď I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

9.1. Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

9.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri

Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

9.3. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

9.4. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP. V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, čoho sa týkali odvolacie námietky odvolateľov, čo navrhovali odvolatelia, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinstančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorými sa stotožnil. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu odvolateľa. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

10. Žalobcovia 1/, 2/, 4/ - až 6/ majú za to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo aj tým, že súd prvej inštancie rozhodol na pojednávaní 13. februára 2014 bez ich prítomnosti napriek tomu, že požiadali o odročenie pojednávania z dôvodu, že došlo k odvolaniu plnej moci na ich zastupovanie pôvodnému advokátovi JUDr. Viktorovi Novýsedlákovi, čím im odňal možnosť predniesť záverečný návrh a uviesť argumenty dôležité pre rozhodnutie.

10.1. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 pojednávanie bolo možné odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

10.2. Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že žiadosť o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.) môže súd posudzovať len na základe tých okolností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania jej opodstatnenosti. Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná takáto žiadosť, skúma súd z hľadiska preukázania v žiadosti tvrdenej skutočnosti (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 5 Cdo 34/2010, 3 Cdo 187/2011).

10.3. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom relevantným v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. spravidla vtedy, ak účastníkovi bráni zúčastniť sa na pojednávaní taká okolnosť, ktorá je podstatná (z hľadiska možnosti uskutočniť pojednávanie), nepredvídateľná (v tom zmysle, že účastník nemohol vedieť, že nastane) a ospravedliteľná (účastník sám urobil všetko pre to, aby sa súdom nariadené pojednávanie mohlo uskutočniť v jeho prítomnosti, z objektívnych dôvodov sa mu to ale nepodarilo).

11. V danom prípade súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 13. februára 2014 v neprítomnosti žalobcov 1/, 2/, 4/ až 6/. Zo spisu vyplýva, že tomuto pojednávaniu predchádzalo pojednávanie dňa 19. novembra 2013, ktoré bolo odročené na 11. marca 2014 a neskôr preložené na 13. februára 2014. Predvolanie na pojednávanie dňa 11. marca 2014 bolo žalobcovi 5/ doručené 8. januára 2014 a ostatným uvedeným žalobcom v decembri 2013. Preloženie pojednávania na 13. februára 2014 bolo uvedeným žalobcom riadne a včas doručené v januári 2014, najneskoršie žalobkyňa 1/ dňa 23. januára 2014. Žalobcovia 1/, 2/, 4/ až 6/ žiadosťou z 10. februára 2014, doručenou súdu 11. februára 2014 (dva dni pred pojednávaním) doručili súdu žiadosť o odročenie pojednávania za účelom zvolenia si právneho zástupcu z dôvodu, že plnú moc udelenú advokátovi JUDr. Novýsedlákovi odvolali. Žalobkyňa 1/ samostatným písomným podaním z ospravedlnila svoju neúčasť na pojednávaní 13. februára 2014 z dôvodu pracovných povinností a súhlasila s pojednávaním bez jej prítomnosti. K odvolaniu plnej moci advokátovi JUDr. Novýsedlákovi, ktorý zastupoval žalobcov v konaní od roku 2009-2010, došlo písomným podaním z 10. februára 2014, ktoré bolo doručené súdu 11. februára 2014.

12. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené časové súvislosti má za to, že žalobcovia o pojednávaní nariadenom na 11. marca 2014, neskôr preloženého na 13. februára 2014 vedeli s dostatočným predstihom (od pojednávania 19. novembra 2013) a bolo na nich, aby v súlade s úlohami súdu v občianskom súdnom konaní a tiež so zreteľom na svoje procesné povinnosti strán sporu aj sami prispeli k tomu, aby sa dosiahol jeho účel (§ 101 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade to znamenalo efektívne využiť čas od odročenia pojednávania (cca 3 mesiace) do uskutočnenia súdneho pojednávania a riadne pripraviť aj svoje zastúpenie iným advokátom. Žalobcovia však o odročenie pojednávania 13. februára 2014 požiadali dva dni pred pojednávaním. Nekonalí teda v súlade so zásadou, podľa ktorej právo patrí bdelým (pozorným, ostražitým, opatrným), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu, uplatnenie a výkon svojich práv, neodkladajú svoje osobné rozhodnutia týkajúce sa výkonu práv na poslednú chvíľu, svoje procesné úkony pripravujú s dostatočným časovým predstihom, nespoliehajú sa na náhodu, predvídajú aj možnosti vzniku komplikovaných situácií sťažujúcich výkon práv a ich uplatnenie v stanovených lehotách.

12.1. Žiadosť účastníka konania o odročenie pojednávania - vo všeobecnosti - nesmie byť zneužívaná na iné účely. Najmä nesmie slúžiť na zneužívanie procesných práv strán sporu s cieľom sťažiť plnenie úloh súdu alebo komplikovať proces ochrany práv a záujmov iných fyzických a právnických osôb. Individuálne okolnosti, za ktorých žalobcovia v danom prípade odvolali plnú moc svojmu právnomu zástupcovi a túto skutočnosť následne označili za dôležitý dôvod v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., nevylučujú, že predmetná žiadosť bola podaná za účelom, ktorý sa ňou nemá sledovať.

13. So zreteľom na vyššie uvedené je dovolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom (§ 101 ods. 1 a 2 O.s.p., § 119 ods. 1 až 3 O.s.p.), a preto konštatuje, že postupom, ktorý zodpovedal zákonu, nemohla byť žalobcom 1/, 2/, 4/ až 6/ znemožnená realizácia jeho procesných práv v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

14. Pokiaľ žalobkyňa 1/ v dovolaní tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo nevykonaním ňou navrhnutého dôkazu, k tejto námietke dovolací súd uvádza, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa už v rozhodnutiach aplikujúcich právnu úpravu účinnú do 30. júna 2016 ustálila na názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, prípadné nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je procesnou vadou zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

14.1. Aj za súčasnej právnej úpravy najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd v uznesení sp.zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

15. Žalobcovia 1, 2, 4/ až 6/ v dovolaní zastávajú názor, podľa ktorého prípustnosť ich dovolania vyplýva z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP z dôvodu, že dosiaľ dovolacím súdom nebola vyriešená právna otázka, či sa povinnosť vlastníka bytu previesť vlastníctvo na doterajšieho nájomcu za takzvanú netrhovú cenu vzťahuje aj na byty v rodinných domoch. Dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil.

15.1. K právnomu záveru, že rodinný dom s jediným v ňom sa nachádzajúcim bytom nevykazuje znaky bytového domu uvedené v § 2 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlatníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“), dospel dovolací súd už vo viacerých rozhodnutiach. V rozhodnutí sp.zn. 4 Cdo 39/98 uviedol, že rodinný dom s jediným v ňom sa nachádzajúcim bytom (bez

ďalšieho bytu alebo samostatného nebytového priestoru) nevykazuje znaky bytového domu uvedené v § 2 ods. 2 zák. č. 182/1993 Z.z. Takýto byt nemôže byť predmetom prevodu vlastníctva v zmysle uvedeného zákona v znení platnom do 31.7.1995, ani po účinnosti jeho novely zákonon č. 151/1995 Z.z. V rozhodnutiach sp.zn. 4 Cdo 172/2005 a sp.zn. 4 Cdo 174/2005 zdôraznil, že rodinný dom s jediným v ňom sa nachádzajúcim bytom (bez ďalšieho bytu alebo samostatného nebytového priestoru) nevykazuje znaky bytového domu uvedené v § 2 ods. 2 zákona ani znaky obytného domu spôsobilého sa podľa zákona pretransformovať na bytový dom. Taký dom v zmysle uvedeného ustanovenia totiž medziiným charakterizuje existencia bytov (t.j. aspoň dvoch) a nebytových priestorov, ktoré sú (môžu byť) za podmienok ustanovených v tomto zákone vo vlastníctve alebo spoluvlastníctve jednotlivých vlastníkov (t.j. aspoň dvoch) a jeho spoločné časti domu a spoločné zariadenia sú (môžu byť) súčasne v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov (t.j. aspoň dvoch) bytov a nebytových priestorov. V rozhodnutí sp.zn. 6 M Cdo 16/2010 zhodne dospel k predošlým vyššie uvedeným záverom, že znaky bytového domu uvedené v § 2 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. v pôvodnom znení nevykazuje dom, v ktorom sa nachádza jediný byt (rovnaký záver platí aj pre znenie účinné do 30.6.2004); na prevod vlastníctva bytu nachádzajúceho sa v takomto „nebytovom“ dome sa zákon č. 182/1993 Z.z. nevzťahuje a ani v pôvodnom znení nevzťahoval.

15.2. Dovolatelia teda neopodstatnene tvrdia, že predmetná otázka nebola dosiaľ dovolacím súdom vyriešená a že ich dovolanie je preto prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

16. Z týchto dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcov 1/, 2/, 4/ až 6/ podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP; rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku vo veci samej a 2 : 1 vo výroku o trovách dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.